

Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 de
APARE SĂPTĂMÂNAL2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu

Str. Șaguna 8

Șaguna

Abonamentul:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir petit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Tot despre instinctul proprietății

În articolul anterior am stăruit asupra faptului că omul are lipsă ca acele bunuri, cari constituie suportul material de fiecare zi al vieții sale, să fie în mod special ale lui, pe de parte pentru a da un înveliș apărător sâmburelui intim al individualității sale, pe de alta pentru a stabili între el și aceea parte din natură care-i este mai apropiată un raport mai afectiv, mai sufleteș, superior raportului ce există între omul capitalist și natura considerată sub unghiul strict material și utilitar. Dealtfel prin amândouă aceste rosturi proprietatea particulară slujește aceluiași scop de-a salva în om temelia spirituală, originală și adâncă, ferindu-l de uniformizare, superficializare și decădere spirituală.

Filosoful Max Scheler, care a insistat asupra caracterului original al fiecărui eu intim omenesc și asupra imposibilității omului de-a pătrunde până în sanctuarul intim al semenului, format din eul lui, a pus în lumină pe de altă parte importanța fuziunii afective a omului cu natura, ca mijloc de susținere a vieții adânci, bogate, spirituale din el. »Trebue, în principiu, să ne debarșăm odată pentru totdeauna de ideea potrivit căreia atitudinea omului față de natură ar avea și ar trebui să aibă ca unic motiv dorința de-a o domina, de-a o controla, de-a o dirija, idee de origine iudaică.« »Trebue să stimulăm în primul rând din nou dezvoltarea fuziunii cosmo-vitale, să o trezim din starea de somn în care se află în omul occidental, străbătut de spiritul capitalist, care consideră drept singură concepție posibilă despre lume aceea după care natura ar reprezenta un ansamblu de cantități susceptibile de-a fi puse în mișcare.« »Etosul care nu se întemeiază pe fuziunea afectivă nu va recomanda dragostea și blândețea față de animale și de plante.« »Nu va trebui să ne mirăm atunci de-a vedea pe omul detașat de orice fuziune cosmo-vitală, manifestându-se ca un factor de distrugere a naturii organice, cum s'a întâmplat cu industrialismul în epoca marelui capitalism.« (»Nature et formes de la symathie«, Paris, Payot, 1928, pg. 161-163).

Sub acest raport însă există o mare înrudire între capitalism și bolșevism. Cel din urmă a dus la ultima extremă atitudine strict industrialistă și utilitaristă față de natură. Dar, cum remarcă Max Scheler în continuare nu e îngăduit să fie sacrificată ființa spirituală a omului în funcțiune de raporturi mai sufletești cu natura, pentru interese utilitariste și materialiste. Ce folos de toate satisfacțiile economice pe cari le-ar obține o societate omenească, dacă ele s'ar sconta cu o pierdere a elementului de duioșie, de dragoste în relațiile dintre inși și cu o sărăcire totală a cuprinsului vieții interioare?

Destinul omenirii este să crească în duh. Satisfacerea necesităților materiale nu poate fi un scop ultim al omenirii, ci numai un mijloc pentru promovarea valorilor spirituale. Dacă ea a luat o formă prin care a devenit piedecă pentru promovarea vieții spirituale, trebuie modificată.

Din toate acestea rezultă că proprietatea particulară are și rostul de-a asigura un anumit grad de libertate pe seama omului, ca puțință de respirație a eului. Poate acesta este cel mai însemnat rost al libertății, că salvgardează existența eului. Dar omul supus în toate actele existenței lui materiale discreției altuia, individ sau colectivitate, nu și mai poate manifesta libertatea lui decât cu riscul pierderii vieții și puținii sunt cei ce au atâta curaj. Iar o înfrânare con-

tinuă a libertății de manifestare, sfârșește prin a face din om un sclav, ceea ce înseamnă, în condițiile contemporane ale sclaviei, un ins cu viața interioară sărăcită, un om redus la automatismul unei existențe externe, uniforme, cenușii. Un astfel de ins care nu mai păstează decât forma mizeră a omului, nu mai este în stare să vadă nici în semenii săi oameni purtători de viață sufletească, cu cari să întrețină și altfel de relații decât de ordin strict economic. Numai cel ce cunoaște bucuria unei libertăți și vieți sufletești proprii, e capabil să o recunoască și pe seama altora, sau are în viața sa spirituală proprie un izvor din care se revarsă și asupra altora valori sufletești cari îi fac și pe aceia să crească în duh.

Dar încă n'am ajuns la a doua rădăcină esențială a instinctului antropologic al proprietății. Chestiunea rămâne să fie abordată în alt număr.

D. STĂNILOAE

Preoție și Vocație

Imbrățișarea chemării preoțești de către unii tineri numai din motive de circumstanță sau de căpătuială, precum și exigențele excepționale pe care le comportă în sine figura unui preot în înălțimea și seriozitatea vremurilor pe care le trăim și care vor urma după actualul războiu, impun o serioasă cercetare și rezolvire a problemei vocației în preoție. Pentru că preotul pe care-l reclamă vremurile de azi și de mâine, nu va putea fi pregătit decât dintr'un tânăr care are într'adevăr chemare spre preoție, adică vocație sacerdotală. Altfel, preoțimea creștină va fi copleșită și depășită de exigențele vremii și ca atare lipsită de justificarea existenței și funcțiunii sale în lume, ca una care nu poate ține pas cu vremurile. Nu ne gândim nici decum la o modelare de figuratoare a preoției după »duhul vremii« schimbător și capricios, ci la faptul că vremurilor noi le trebuiesc neapărat preoți noi, adică preoți corespunzători. Evident, preoția creștină este în esență una și aceeași peste toate veacurile, dar misiunea ei se realizează în istorie și ca atare trebuie să țină pas cu vremurile.

În veacul unor cercetări psihologice atât de ample și de bogate, s'ar părea că-i foarte ușor să pui și să rezolvi problema vocației în preoție. În realitate însă, întreprinderea aceasta e mult mai grea decât se pare. Pentru că nici mai nou, după introducerea ideii de structură sufletească în psihologie, nu se vorbește mai pe larg despre vocație. De obicei, amplexarea subiectului a depășit atenția psihologului specialist până la unilateralitate, obișnuit a cerceta un anumit domeniu special și restrâns. Abia de curând tipologia și caracterologia încep să înlăture această lipsă.

Însă și acestea, ca de altfel întreaga psihologie, s'au pierdut prea mult în măsurători psihotehnice, rămânând mai mult la suprafață și uitând că trebuie să sondeze în adânc. Ametfizică și cu tendințe hotărâte spre constituirea într'o știință experimentală și rațională, noua știință a personalității desbracă persoana umană de orice nimb transcendent și reduce personalitatea la o cauzalitate pur immanentă. Dovadă despre aceasta stă faptul că și cele mai superioare manifestări ale spiritului le atribuie puterilor creatoare ale inconștientului și nu unei comunicări de putere de sus. În consecință, nu are perspectiva necesară înțelegerii juste și complete a problemei vocației în general. Pe de altă parte, spiritul mașinist și profesionist al omului modern, preocupat de făurirea unei fericiți pur seculariste, a limitat problema vocației aproape exclusiv la sfera mai restrânsă a orientării profesionale. De aceea încă și'n definiția curentă vocația e prezentată ca o înclinație sau aptitudine pentru o anumită profesiune și preocupările psihotehnice se circumscriu la sfera problemei orientării profesionale. Ori, preoția nu-i o profesiune, ci cea mai înaltă și pretențioasă dintre misiuni și ca atare reclamă dela om tot ceea ce are mai bun într'ansul.

Așa fiind, pentru a încerca rezolvirea problemei vocației în preoție, trebuie să depășim cadrul cercetărilor actuale în jurul vocației în general. Și anume, e nevoie de o depășire în verticală trecând limitele imanentei și de una de despresurare a vocației din cercul strâmt al orientării profesionale.

Privită în esență și în toată amplexarea sa și anume din perspectivă teologic-metafizică, vocația se ancorează și se pierde în adâncul insondabil al tainei creațiunii, providenței și predestinației. Făptură a lui Dumnezeu, fiecare om vine pe lume cu un anumit destin pe care și-l realizează printr'o colaborare misterioasă cu Cerul. Ca atare, fiecare persoană umană își are modelul său ceresc-veșnic ca o imagine forță în Dumnezeu, potrivit căruia această schemă originală apriorică se realizează — printr'un proces misterios natural-divin simultan (intrând aici și ereditatea) — într'o personalitate umană concretă. (Cf. D. Stăniloae: »Ortodoxie și Națiune«. Sibiu, 1939, p. 7-10). În acest act de realizare a persoanei umane, se integrează și se constituie ceea ce cheamă vocație. Căci potrivit imaginii forțe amintite și destinului hărăzit ei de Dumnezeu, persoana umană vine pe lume cu o anumită zestre necesară împlinirii destinului său, adică cu o anumită vocație. Însăși noțiunea de creatură și de ființă relativă implică în sine o anumită limitare a persoanei în privința aptitudinilor sale. Această vocație este multiplă, adică de diferite nuanțe și de diferite grade, fiind turnată și dozată după rostul fiecăruia. Pe aceste chemări de sus (îmbinate cu zestrea naturală corespunzătoare) și pe ascultarea lor prin cultivarea și dezvoltarea vocației, se întemeiază nu numai ierarhia puterilor și valorilor umane ci și posibilitatea progresului omenirii ca individ și colectivitate. Teza noastră își găsește temeiul serios în parabola talanților (Cf. Mat. XXV, 14-30) ca și în învățătura sf. Părinți că Proniatorul acordă omului daruri potrivit vocației sale; cari daruri se întregesc reciproc și constituie pârghia dezvoltării și împlinirii omenirii. (Cf. Otto Schilling: »Apologie der katholischen Moral«. Paderborn-F. Schöning, 1936, p. 124 sq).

Vocația apare ca o participare la plenitudinea desăvârșirii divine (Fichte spunea de pildă: »Vocația trece peste timp, peste spațiu și peste toată sensibilitatea«) ca o înzestrare a omului cu aptitudinile psiho-fizice necesare împlinirii destinului său în viață. Ea nu-i ceva de suprafață ci țâșnește din adâncurile ontologice ale persoanei și nici nu-i legată numai de o anumită aptitudine ci de întreaga constituție și structură psiho-fizică a omului. În consecință, are vocație numai acela care prin întreaga sa personalitate este un ales sau chemat spre o anumită misiune. Diferitele aptitudini dau un specialist, dar nu un om de vocație. Ca atare, vocația se înfățișează în concret ca un complex psiho-fizic care se manifestă puternic și statornic ca o plăcere sau predilecție, ca o înclinație sau predispoziție și ca o atracție sau aspirație spre o anumită misiune.

Potrivit orânduirii divine, persoana umană își atinge scopul și împlinirea numai prin desvoltarea și desăvârșirea ei în sensul și în limita vocației sale. Numai în direcția aceasta se poate ajunge la dăltuirea personalității specifice, libere și creatoare și singura în stare să constituie statura falnică a persoanei umane după chipul originar ce i l-a dat Dumnezeu. Abaterea dela acest făgaș însemnează implicat împotrivire în fața orânduirii divine, desfigurare și ratare a rostului omului în viață.

Împlinirea supremă a persoanei și a rostului său, se face prin stabilirea legăturii organice între zestrea naturală (eul persoanei) și înfinitatea puterii spirituale umane dobândite din comuniunea cu Dumnezeu, desigur în perspectiva și după exigențele vocațiilor sale. Vocația e în raport strâns cu posibilitățile pe care ni le furnizează adâncul nostru ontologic și tot ceace se adaugă din afară, e numai mijlocul sau mediul de realizare a vocațiunii personale. Virtualitățile actualizate noastre ontologic sunt acumântul nostru voință și activitatea noastră liberă, turnată pe făgașul acestor virtualități. Cu alte cuvinte, realizarea vocației se face prin activitatea creatoare, turnată pe tiparul zestrei naturale, transformată și înobilată prin libertatea voinței, în colaborare continuă și armonică cu Cerul. În acest sens, cultivarea și desăvârșirea vocației este răspunsul pozitiv la chemarea ce i-a făcut-o Dumnezeu, omului. De altfel, etimologic vocația însemnează tocmai îndreptarea omului spre o voce care l cheamă.

De aceea pentru realizarea vocației, e nevoie de căutarea și găsirea unei coincidențe a eului cu sine, adică cu cea mai bună parte a sa. Ea se obține printr-o acțiune de degajare a ființei noastre adânci, adică a aceleia care răspunde cel mai bine la ceace suntem și la ceace putem fi, sau prin care scoatem puteri care-s maximul de eficacitate și de valoare. Această căutare se face în adâncul conștiinței printr-o luptă dramatică, datorită faptului că adâncul nostru se lasă cu anevoe sesizat și ca atare ni se pare mereu că ne refuză o coincidență cu noi înșine. De aceea găsirea de sine însuși cere sondare în adâncurile noastre ontologice, printr-o meditare adâncă și printr-o trudnică cercetare a conștiinței, tinzând la o purificare de tot ceace-i în afară de aplecare noastră specifică, de tot ceace-i deviațiune dela esența eului.

La lumina acestor considerațiuni generale, se rezolvă și problema vocației în preoție. Dacă harul preotesc, ca de altfel harul tuturor celorlalte sf. Taine, nu desvârșeste clădirea umană ci o desăvârșeste clădindu pe temelii și pe făgașul ei, atunci rezultă cu evidență că nu se poate concepe preoție adevărată și deplin realizată, fără vocație sacerdotală. Cu alte cuvinte, preoția își are resortul său vital nu numai în puterea harului sf. Taine a Hirotoniei, ci și într-o natură umană dotată cu o vocație sacerdotală corespunzătoare. Deaceea întreg dinamismul sacerdotal rezultă din altoirea harului preotesc pe port-altoiul unei naturi înzestrate cu o aptitudine psiho-fizică corespunzătoare, actualizată și cultivată conținuu nu numai sub flacăra harului divin ci și prin exercițiul libertății creatoare.

Din această precizare rezultă că vocația e absolut necesară în preoție ca un element constitutiv și esențial al chemării sacerdotale. Firește, dacă vocația e necesară în îmbrățișarea unei profesiuni sau a unei misiuni de ordin natural, atunci cu atât mai vărtos în exercitarea unei misiuni de talia sacerdoțiului. Căci chemarea

preoțească cere putere de activitate corespunzătoare ei și numai cel înzestrat cu vocație sacerdotală se poate face — printr-o colaborare continuă a voinței sale cu harul primit în sf. Taină a Hirotoniei — organ adecvat și apt pentru funcțiunea sacerdotală, întrupare și manifestare dinamică a puterilor pe cari le reprezintă preoția creștină. Numai acordată cu harul, vocația e izvor de energie și creație spirituală. De aceea nici nu poate fi vorba de o vocație obiectivă în sens de achiziționată prin cultivare, bine știind că educația nu creiază propriuzis aptitudini noi ci numai cultivă și desăvârșeste zestrea naturală. Iar școala nu poate creia preoți ci numai oferă medii potrivit cultivării, desvortării și desăvârșirii vocației sacerdotale.

Adevărul celor de mai sus rezultă nu numai din afirmația scripturistică că Dumnezeu a creat diferite stări și chemări în sânul Bisericii ca organism social (Cf. I Corint. XII, 28-29), din faptul că Dumnezeu i-a chemat pe preoți (ex: sf. Apostoli și în mod special sf. Ap. Pavel) ci și din mărturii patristice. În această privință, e suficientă minunata carte »Despre preoție« a sf. Ioan Gură de Aur, în care se arată că cei ce vor să devină preoți trebuie să întreacă în putere sufletească pe toți ceilalți tineri (Cf. cartea II, cap. I, vers. 93), că preoția cere un suflet mare (Cartea II, cap. III), că »Demnitatea preoției... întrece într'atât de mult pe aceea de rege pe cât e distanța între trup și suflet« (Cartea III, cap. I, vers. 165) sau se întrebă: »Celui ce ia asuprași sarcina de a împodobi mireasa lui Hristos, câtă putere dela sine și câtă putere sosită de sus crezi tu că-i trebuie lui spre a nu greși în această privință?« (Cartea III, cap. VI, p. 199), pentruca apoi să se pronunțe și mai direct: »Dacă primește cineva această grijă, trebuie să aibe multă înțelepciune și... mult har dela Dumnezeu, un caracter încercat, — cea mai curată viață mai trebuie să aibe și o virtute mai mult decât omească«. (Cartea III, cap. VII, v. 207; vezi și cartea IV, cap. II e. v. 391). De aceea îmbrățișarea chemării preoțești fără a avea vocație corespunzătoare, o stigmatizează ca pe o necinstire a celor sfinte. (Cartea III, cap. XV, v. 285). Insuși cuvântul cler (dela kliros) care însemnează un număr de aleși și chemați, indică necesitatea vocației în preoție.

Dacă vrem să conturăm fizionomia unei adevărate vocații sacerdotale, atunci trebuie să precizăm mai întâiu că cel chemat cu adevărat a fi preot, prezintă un complex psihofizic ce se manifestă puternic și statornic ca o plăcere sau predilecție, ca o înclinare sau predispoziție și ca o atracție sau aspirație spre slujba preoției. Ca pârghie fundamentală pe care se sprijinește și constituie vocația sacerdotală servesc: a): Hristofilia, adică iubirea de Hristos până la jertfirea de sine pentru El. Ca întemeiere ne servește aici duoasa scenă biblică a reîntegrării sf. Petru în apostolat, când Mântuitorul îi condiționează reprimirea de iubirea fierbinte față de El și când numai după declarația acestei iubiri îi spune: »Paște oile mele« (Ioan XXI, 15-17), precum și mărturisirea Domnului: »După aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste între voi« (Ioan XIII, 35).

b): Hristoforia (calitatea de purtător al lui Hristos), adică un suflet curat și totdeauna plin de sf. Duh, care să poată spune cu sf. Ap. Pavel: »Nu mai trăesc eu, ci Hristos trăește în mine« (Galat. II, 20).

c): Hristodulia, adică servirea lui Hristos cu toată puterea sufletului și a trupului (Cf. Mat. XX, 25-28). În componența ontologică a acestui

chip al preotului ideal, intră toate însușirile spirituale și fizice cari întemeiază și fac posibilă întruparea lui și anume în primul rând o pronunțată înclinare spre viața religioasă-morală care se concretizează în cercernie sau evlavie deosebită, precum și o considerabilă destoinicie intelectuală. Ca exemple vii ne servesc în această privință sfinții: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul, Ioan Gură de Aur, Simion Noul Teolog, Grigorie Palama și alții.

De aceea tânărul trebuie să se apropie de preoție »în frică și cu multă tremurare« (I. Corint. III, 3), deplin conștient de pasul pe care l face. El nu trebuie să aștepte ca

școala teologică să-i dea tot ceace-i lipsește pentru a putea deveni preot vrednic, ci să vină numai din chemare lăuntrică irezistibilă. Drept aceea intrării în stadiul de pregătire pentru îmbrățișarea chemării preoțești, trebuie să-i premerge un riguros examen de conștiință și o cercetare amănunțită a însușirilor proprii.

Tinere, dacă după o minuțioasă și necruțătoare cercetare de tine însuși poți spune sincer și statornic cu marele Șaguna: »De m'aș naște de o mie de ori, tot preot m'ași face!«, atunci intră voios pe porțile școlii ce-i poartă numele și nu vei greși!...

Preot Dr. CORNELIU SĂRBU

Din Țara Făgărașului

Țara Făgărașului. locul de unde a descălecat Radu Negru, sau »Țara Oltului«, cum i se mai zice de băștinași, este unul din cele mai frumoase ținuturi ale țării românești.

Prin frumusețea lui, acest ținut românesc impresionează orice vizitator. Carpați de sud se mărginește cu falnicii Carpați. De sub poalele acestora se desprinde frumoasa câmpie a țării Oltului, udată de râurile și isvoarele din Carpați, iar în partea de nord e udată chiar de Oltul, care acum ne aduce jalea din altă parte a pământului românesc, sfâșiat temporar din trupul patriei.

Această câmpie este plină numai de satle românești, frumoase la vedere și bine organizate. Țăranii făgărașeni sunt oameni muncitori și buni gospodari. Ei au reușit printr-o continuă strădanie să dea gospodăriilor din satele lor un aspect destul de civilizat.

Nu tocmai așa este cazul cu orașul Făgăraș. Acest oraș, deși este așezat în mijlocul unui mare și puternic ținut românesc, n'a fost norocos. În timpurile de tristă amintire n'a fost sprijinit de stat; motivele sunt lesne de înțeles. După ce s'a făcut unirea cu Patria mamă, a fost și el ca și ținutul lui victima dihoniei politice, și urmarea a fost că n'a progresat.

Apoi, nu se știe din ce motive intelectuali făgărașeni s'au imprăștiat în toate părțile, așa că orașul a fost dus de alții din alte părți ale țării, cari de sigur ori câtă bunăvoință ar fi avut nu-i puteau ajuta, pentrucă nu-i puteau cunoaște necesitățile și aspirațiile.

Sub guvernul Domnului Mareșal Ion Antonescu i se dă însemnătatea și sprijinul convenit. Din ordinul Domnului Mareșal s'a adus la Făgăraș Centrul de Instrucție al Infanteriei, din motivul că aci se află cel mai bun teren pentru instrucție. În vederea acestui scop se construiesc 2 cazărmi în valoare de sute de milioane de lei. S'a dat peste 50 milioane lei pentru canalizarea orașului și apeduct. Este în construcție o fabrică de mărmi considerabile la Ucea de sus, afară de fabricelă din jurul orașului.

Di Prof. Univ. Ion Petrovici, Ministrul Culturii Naționale, adâncul cunoșcător al sufletului românesc, a înțeles necesitățile și aspirațiile sufletești ale acestui ținut românesc. Dsa a dispus să ia ființă un Liceu de fete, care la propunerea direcțiunii se numește Liceul de Fete Doamna Stanca, pentrucă în trista cetate a Făgărașului a pătimit vrednica și credincioasă soție a Domnului Mihai Viteazul, care a realizat unirea întâi a tuturor românilor. Deasemenea Domnul Ministru al Culturii Naționale a sprijinit interesul pentru cultivarea și dezvoltarea tradițiilor și portului, specifice acestui ținut românesc, înființând în acest scop școlile țărănești din satele: Viștea de jos și Drăguș.

La această renaștere spirituală și economică contribuie și un ales fiu al țării Făgărașului, Domnul Profesor Aurel Popa, secretarul general al subse-

cretariatului de Stat al Cultelor și Artelor, născut în pitorescul sat Arpașul de sus, dintr-o veche familie de preoți ortodocși. Până în prezent această familie a dat patru generații de preoți, cari pe lângă că au ridicat satul, au fost mari luptători naționaliști în timpurile de tristă amintire, când eram oprimați de străini.

Domnul secretar al Cultelor n'a făcut altceva decât s'a situat pe linia tradițională a familiei. Indată ce a ajuns în înalta demnitate, cu modestia și temeinicile cunoștințe ce-l caracterizează, a vizitat și s'a interesat de bisericile, școlile și căminele culturale din Țara Oltului și din întreaga țară, și după ce a ascultat necazurile și greutățile preoților și credincioșilor a trecut la fapte acordând mari ajutoare parohiilor și școlilor din țara Oltului ca acele modeste bisericuțe și școli din județ să fie reparate și înzestrate cu cele trebuincioase pentru necesitățile sufletești ale credincioșilor.

Făgărașul are însă lipsă de un locaș de închinare. Există aici numai o singură biserică ortodoxă, veche și neîncăpătoare. În situația grea în care se află acest oraș, nădăjduim că dorințele pentru clădirea unui mare locaș de închinare vor fi luate în seamă de guvernul Domnului Mareșal, — mai ales că s'a și făcut începutul.

Pr. Iacob Bozocă prof.

Colportaj bisericesc. — Conform hotărârii aduse de Consiliul plenar vicarial al Alba-Iulia, ținut în vara acestui an sub președinția P. S. Sale episcopului Nicolae Colan, și în conformitate cu statutul de organizare bisericească, s'a înființat la Alba-Iulia Comitetul central de colportaj cu cărți și obiecte religioase în cuprinsul Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului-Vicariatul Alba-Iulia.

Fiecare parohie va avea un comitet parohial de colportaj, condus de președintele paroh, ajutat de un cassier și de 3-4 membri.

Comitetul central va edita o bibliotecă populară, va înființa un fond de colportaj, și va procura publicații cu caracter religios și național.

Materialul de colportaj va fi distribuit comitetelor parohiale, care îl vor oferi spre cumpărare cu prețurile stabilite de comitetul central.

Cu cât preoții noștri vor ști să folosească mai bine această armă de propăgandă și evanghelizare, cu atât mai mult vor contribui la însănătoșirea vieții religioase și naționale a credincioșilor, ușurându-și în același timp misiunea de buni păstori sufletești ai mulțimii doritoare de lumină.

Tot pentru orfani. Marele ziar *Universul* anunță că ia sub ocrotirea sa, cu întreținere completă, a 50 copii orfani de război, absolvenți de cursul primar, pentru a dobândi instrucție profesională de lucrători tipografici [mașiniști, mehanici, zincografi, legători de cărți etc.]. Ministerul muncii a pus la dispoziție localul trebuit.

Bibliografie

Cea mai nouă lucrare despre sf. Munte¹

Cu toate că există o foarte bogată bibliografie despre Sfântul Munte al Athosului cu nescapatele lui comori de viață spirituală și cu încă atât de puțin cunoscutele valori de influență pe care le-a revărsat asupra întregului spațiu de dezvoltare istorică a Bisericii Răsăritului, totuși cunoștințele despre istoria, arta și viața duhovnicească a Athosului sunt încă departe de a fi epuizate. Acest adevăr îl pune în evidență noua lucrare tipărită sub auspiciile Ministerului de Propagandă al Reichului german, A. Rosenberg.

E interesant de constatat că atât frumoasa lucrare asupra picturii athonite publicată în 1927 de G. Millet, cât și prezenta operă de temeinică popularizare a valorii multilaterale a Athosului sunt roade ale unor ocupații militare a Macedoniei, în 1917-8 franceze, acum germane. De altfel e și firesc, mai ales când ne gândim că azi pentru a se putea cerceta temeinic, sunt necesare clișee fotografice, fototipice, schițe, măsurători etc., cu un cuvânt lucrări care reclamă și bani și timp mai îndelungat. Ori în această privință lucrările despre sf. Munte nu sunt prea multe. Primul care a folosit fotografia și utilajul modern necesar unor astfel de întreprinderi, a fost rusul P. I. Sebastianov (1857, 59.60) rodul muncii cărui sunt cele vreo 13 vol. din cunoscutele „Cronici bizantine” din Petersburg (1903-13) cuprinzând acte — mai ales slave — din arhivele mănăstirilor athonite. Materialul artistic adunat de Sebastianov l-au prelucrat Ainalov și Kondakov.

Pentru arta sf. Munte a mai lucrat tot în această direcție H. Brokhaus (1888), dar abia dând 58 de reproduceri (ediția II-a neschiubate e din 1924).

Nu mai pomenim de copierea de manuscrise și acte întreprinse cu multă migală de cercetători ca V. Barski, Porfir Uspenski, Zab. Lingenthal, etc. Sunt apoi prea cunoscute cataloagele de manuscrise editate de Sp. Lambros (1880 și 1895) și de Sofr. Eustratiadis (pentru Lavra și Vatoped), Lipsesc însă până azi cataloagele manuscriselor slave precum și culegerea tuturor inscripțiilor slave (cea a lui Millet-Pargoire-Petit din 1904 a rămas necompletă).

Așa încât rămâne până azi clasică munca întreprinsă de cei doi cercetători: francezul G. Millet și germanul F. Dölger.

¹ F. Dölger-E.-Weigand-A.-Deindl: Mönchsländ Athos, (Athosul, țara Călugărilor) München, 1943, IV-a, 303, pag., 183 reproduceri—1 hartă, prețul? Verlag F. Bruckmann.

Cel dintâi a fotografiat în timpul primului războiu mondial multe din picturile lăcașurilor athonite, precum și o parte din actele păstrate în arhivele mănăstirilor. Unele din aceste copii au fost și date spre publicare (cele grecești din Lavra de Rouillard-Collomp, vol. I, 1938 apoi de P. Lemerle, etc.; cele slavone (care ne privesc pe noi — firește încă departe de a fi toate) de Gr. Nandriș, etc. etc.

Lucrarea întreprinsă de expediția științifică germană din 1941, de sub conducerea bizantinologului dela München F. Dölger, este a III-a întreprinsă până acum de o instituție germană. Celelalte două sunt conduse tot de F. Dölger în 1928 și 1930 în numele Academiei de științe din Berlin și urmăreau strângerea materialului pentru o ediție completă a documentelor grecești medievale. Parte din rezultatele lor le-a însemnat autorul în cunoscutele sale „Regesten der Urkunden des byz. Kaiserreiches, I—II, precum și în diferitele studii publicate în revista „Byz. Zeitschrift” și în raportul pe care Academia de științe din Berlin l-a făcut cu acele ocazii.

Deastădată lucrarea scoasă de F. Dölger (partea privitoare la arta athonită și clișeele respective se datorește prof. E. Weigand-Praga, iar cea în legătură cu Athosul ca apariție religioasă-istorică precum și clișeele lămuritoare (134-184) împuternicitului Reichului pentru probleme bisericești A. Deindl) are de scop numai „să mijlocească publicului mare prin chip și cuvinte o imagine mai clară despre lumea specifică a Athosului” (p. 12). Evaluarea științifică a materialului fotografiat și cercetat (1800 clișee din 17 mănăstiri) va forma obiectul unei publicații speciale îngrijite de prof. Dölger.

Firește că cele 183 de reproduceri împreună cu textul lor lămuritor pe care le cuprinde publicația prezentă, nu are pretenția de a prinde nici măcar specificul Athosului în toată complexitatea vieții lui trecute și prezente. Pentru așa ceva ar trebui mai ales unor cercetători apuseni — cum au fost cei 5 membri ai expediției — o zăbavă mult mai îndelungată printre călugării aghiorți, precum și o înțelegere mai adâncă pentru problemele subtile ale spiritualității și vieții ortodoxe. Totuși chiar și această publicație nu este o simplă reproducere a celor ce s-au spus până acum despre sf. Munte, ci pe lângă că se publică pentru prima oară unele monumente aghiorțice, lucrarea lui Dölger are avantajul de a fi cea mai plastică, mai precisă și mai completă operă de popularizare a vieții și trecutului aghiorțic din câte s-au scris până acum. Și firește că nu-i ușor lucru a ști să îmbini utilul cu frumosul.

Să redăm pe scurt cuprinsul.

După introducerea și cuvântul editorului urmează descrierea peisajului și istoriei Athosului (p. 14-21), apoi o scurtă expunere asupra artei athonite în toate formele ei de manifestare (arhitectură, pictură, arte minore, microgravuri, etc., p. 22-28) pentruca după o scurtă prezentare a Athosului ca apariție religioasă-istorică (p. 29-35) să se încheie partea de text a lucrării.

Partea a doua o formează reproducerile minunate pe care aparatele fotografice (cu plăci și Leica) le-au luat după natură și momente din arhive și biblioteci aghiorțice. Fiecare reproducere e însoțită pe pagina alăturată de o scurtă, dar substanțială explicație, care trimite la sursele bibliografice notate la sfârșit.

Primele 7 reproduceri cuprind peisajii din Athos; următoarele 41 așezăminte monahale din cele 20 de mănăstiri mari, Natural, lângă silueta fiecărei mănăstiri se mai adaugă fie câte-o schiță arhitectonică, fie câte-o pecete imperială sau voevodală.

De importanță deosebită e partea care prezintă câteva din documentele scrise ale Athosului (fig. 49-58). Așa, fig. 49 și 50 ne arată pentru prima oară o parte din documentul de întemeiere al Athosului, așa numitul „Tragos” (tragostas, scris pe piele de țap) care constituie primul tipicon, prima rândulă a vieții athonite, compusă în a. 970/2 de sf. Atanasie Athonitul și confirmată de împăratul Ion Timiskes (cea mai veche iscălitură imperială din câte se cunosc). Documentul e lung de 3,16 m. și larg de 0,48 m. (format din 4 bucăți à 79 cm lungime) și se scoate din arhiva Comunității din Karies — unde se păstrează sub un sigil format din 4 bucăți — numai la foarte rare ocazii.

Un alt document pe care-l semnalăm și care ne interesează, este hrISOVUL lui Leon Vodă prin care închina în 1630 măn. Dealu mănăstirii Ivirilor din Sf. Munte. (Documentul a fost fotografiat și de G. Millet și publicat cu trad. rom. de Gr. Nandriș. Buc. 935 p. 146-151). Se mai publică un firman turcesc din 1746, apoi un sghillion de pe la 1350 al patriarhului Calist I, un document falsificat (hrISOVUL din 924 al imp. biz. Roman Lekapen) etc.

Minunată este partea despre arta Athosului (fig. 59-133), în care se perindă pe dinaintea ochilor exemplele cele mai tipice privitoare la arhitectura athonită (fig. 59-64), la podoba internă cu mozalic (fig. 65-7), cu pictură în frescă (fig. 68-74), cu o serie nesfârșită de icoane celebre, unele făcătoare de minuni (fig. 76-80) și, în sfârșit, cu mulțime de mici obiecte de cult (cruci, potire, racle, legături de cărți, epitafe și alte odoare bisericești, fig. 81-89, capitol care ar putea fi și mai bine prezentat).

Falma artei athonite o formează în chip și mai pregnant *miniaturile* și ilustrațiile din numeroasele manuscrise ale sf. Munte. Cel mai vechiu manuscris din Athos este codicele Euthalianus din sec. VI care cuprinde epistolele pauline. E scris pe pergament și se păstrează în arhiva Lavrei (vezi fig. 13 și 132). De importanță deosebită pentru istoria Bulgarilor este așa numita „Istorie Slavo-Bulgarilor” începută în 1745 de călugărul Paisie din măn. Zografu, unde se și păstrează până azi (fig. 133). Dar și literatura sârbească, bulgară și rusă, adevărat slavă în general — ca să nu mai vorbim de cea română — are în arhivele Athosului unele din cele mai prețioase monumente literare și istorice din sec. XII și urm. (cf. fig. 128-130).

Față de expediția științifică americană din 1935 care a fotografiat miniaturile din sf. Munte, cele 40 de miniaturi publicate de autori în această lucrare (fig. 90-130 — câte încă altele vor fi rămas în copie?) vor forma o rară delectare pentru iubitorii de miniaturistică. Ele se extind pe mai multe secole (X—XIV) și sunt culese din vechi manuscrise, dintre care unele știu că au circulat și pe la curțile voevozilor noștri sau au fost donate chiar de aceștia.

O frumoasă lucrare a făcut și Consilierul A. Deindl atunci, când în cele 50 de fotografii (fig. 134-184) exemplifică tipuri de monahi athoniți în rasa ori în haine liturgice, apoi diferitele locașuri și obiecte de cult cu semnificațiile lor simbolice, precum și o serie de icoane tipice, de moaște și alte obiecte de cinstire religioasă. Spre sfârșit ne trec pe dinaintea ochilor legăturile athoniților cu lumea din afară (piața, prăvăliile, meseriile din Karies, capitala Athosului, muncitorii mireni, permisul de intrare în Athos (fig. 180), munca streinilor în arhivă etc.)

Aceasta cu atât cu mult, cu cât și limba în care e scrisă, cartea se adresează unui popor care n'a prea avut de unde cunoaște specificul vieții duhovnicești din Biserica ortodoxă.

O bibliografie copioasă și un indice sistematic (p. 293—303) încheie frumoasa lucrare a lui Dölger.

De încheiere ne exprimăm și noi o nedumerire: până când oare mai amână instituțiile noastre de cultură strângerea atâtor monumente de scumpă viață românească răsfățată prin tot Răsăritul? Sf. Munte este unul din locurile care cuprind încă atâtea documente scumpe trecutului nostru: inscripții, hrISOAVE, scrisori domnești, vlădicești și boerești, icoane, broderii, manuscrise și cărți vechi etc. etc. De ce nu s'ar putea înjgheba o misiune de 3-4 cercetători pricepuți, provăzuți cu aparate fotografice și tot utilajul necesar pentru a putea readuce în patrimoniul no-

* FOIȘOARA *

Erwin Liek:

Minunea în terapeutică

Considerații finale

[Urmare]

Traducere de MIHAIL MĂRGINEANU

Ultimul aliniat ni-a demonstrat, că nu vom ajunge niciodată să facem din medicină o știință pură, cu toate că cercetarea a evoluat foarte mult. Acest rezultat va desamăgi sau va satisface pe fiecare medic după caracterul și concepția lui. Pentru a o mărturisi dela început, pe mine mă satisface. Dacă medicina s'ar putea învăța dela început până la sfârșit, ar însemna ca cel mai mare învățat medicinist să fie totodată și medicul cel mai bun. Practicianul simplu nu ar mai putea lucra mult.

Din fericire nu e așa. Știința și arta medicală se aseamănă și se deosebesc atât de mult ca un herbariu cu natura vie. Cel mai mare învățat nu este totdeauna medicul cu cele mai multe succese. Există printre medicii noștri cel mai bun, unii care de ex. nu au înțeles teoria concen-

trării ionilor niciodată. Dar ei vindecă oameni bolnavi. Medici ca aceștia îi găsim câteodată și pe catedre, câteodată însă chiar și în sate de munte îndepărtate.

Medicul e un artist. Artă medicală, cunoscută și practică de către unii de demult, devine bun comun, în măsura în care o artă poate deveni bun comun. Conducerea decl. i se cuvine de aici înainte artistului, nu meseriașului.

Să ne gândim la un alt domeniu, la muzică. Nu e de ajuns aci nici cunoașterea notelor, nici a armoniei sau a contrapunctului, și nici frecventarea unui conservator. Și aci, pe lângă știință și tehnică, este de mai mare importanță personalitatea însăși, tot ceea ce maestrul scoate din instrument.

Noi medicii avem de-a face cu instrumente desacordate, care ne redau mărreața melodie a vieții fals, nearmonic. Putem proceda în mod deosebit. Chirurgul de ex. voia mult timp să scoată coardele desacordate pur și simplu, fără ca să i se pară imposibilitatea de ale înlocui ca ceva tragic. Aceasta nu era rău, astăzi însă am ajuns mai departe; nu ne mulțumim cu atât, voința de a vindeca un desechilibru funcțional cum e de ex. astmul prin tăierea Vagusului sympatichicului și a cătorva ganglioni ne pare a fi o încercare prea silnică pentru a repara un instru-

ment desacordat. Operația gusei, tăierea unui abces stomacal sunt desigur operațiuni foarte grele, de multe ori indispensabile și hotărâtoare pentru viața bolnavului.

Dar astăzi stă mai sus în stima noastră medicul care îmbunătățește constituția organismului, care vindecă gusa și abcesele stomacale fără cuțit.

Dacă mă gândesc astăzi ca medic mai bătrân, după experiențe proprii și după multe greșeli mari, la timpul meu de studiu, am adesea impresia, că profesorii noștri ne au arătat construcția și funcțiunea instrumentelor sănătoase și bolnave, nu însă, sau foarte puțin, arta de a cânta la aceste instrumente. Recunosc, că în această judecată târzie e și o oarecare nedreptate. Pe de o parte atunci era epoca, în care știința exactă se bucura de o considerație prea mare, iar arta medicului de una prea mică. Și apoi această latură a activității noastre, de a învăța arta medicală, nu e tocmai ușoară, poate e chiar cu totul imposibilă. Inconștientul este calitatea cea mai mare a fiecărui artist. Aceasta nu o poate învăța, ci în cazul cel mai bun, o poate trăi.

Un maestru genial fu întrebat cândva de o domnișoară tânără entuziasmată: „Maestre, la ce v'ați gândit, când ați compus minunata sonată?” Maestrul răs-

punse: „M'am gândit la suma pe care mi-o va plăti sgârșitul acela de editor.”

Am vizitat pe mulți medici însemnați, majoritatea colegi de specialitate, și adesea am avut impresia, că și ei ar fi răspuns astfel la întrebarea despre rădăcina artei lor. Artă nu are nimic de a face cu sentimentalitatea.

Artă medicală este o cunoaștere și o judecare a oamenilor, o pătrundere naturală fără prejudecăți în ființa bolnavului și a mediului său, stabilirea unei punți dela suflet la suflet. Numai cu știința nu poți face aceasta. Un exemplu din alt domeniu. Chimia modernă poate indica astăzi cantități extrem de mici dintr-o materie oarecare. Se vorbește despre metode micro-chimice pentru stabilirea prezenței arsenului, iodului etc. Dar unul din instrumentele cele mai fine ale chimistului este și astăzi nasul lui. Nasul constată de exemplu fenolul într-o soluție de 1:5 miliarde.

Aproape aceeași situație e și la medic. Un medic mare și cu mult succes trebuie să albă și intuiție, miros sună prea comun.

Intuiția recunoaște legăturile mari, trebuie controlată însă neconținut de observație.

Când Kepler a fost întrebat, cum a descoperit vestitele 3 legi de rotație, a răspuns: „Le-am bănuț.”

stru, — dacă nu originalele, măcar niște copii sistematice ale atâtor monumente de glorios trecut românesc? Un prapor ce a servit de drapel în războaiele lui Ștefan cel Mare, a fost adus de la mână. Zograf la Muzeul Militar din București. Este prea puțin. Datoria sfântă față de trecutul nostru o spune.

T. Bodogae

INFORMAȚIUNI

Înștiințare. Din inițiativa comandantului și ajutorului de comandant al Lagărului de prizonieri Feldioara-Brașov, ajutat de preotul Ilie Ioanovici, s'a înătat în incinta lagărului o Capelă. Construcția și picturile s'au executat de către prizonieri de război. Această capelă clădită cu scop de a servi ca locaș de închinare, retragere și reculegere sufletească prizonierilor aflați în lagăr, se va sfinți în ziua de 3 Oct. 1943, ora 9, prin I. P. Sf. Arhiepiscop și Mitropolit al Ardealului Nicolae și în asistența reprezentanților Armatei și a binecredincioșilor întru Domnul.

Orfelinat eparhial. La Beiuș s'au început zilele acestora lucrările pentru a duce la îndeplinire ideea P. S. Sale episcopului Nicolae Popovici de a ridica în acel oraș un orfelinat pentru 200 de orfani din războiul actual. Solemnitatea punerii pietrii fundamentale se va face în Octombrie a. c. în cadrul unei manifestări mărețe religioase și naționale. Ceice doresc a subscrie pentru orfelinat, să o facă cu toată încrederea, trimițând contribuțiile pe adresa: Ven. Consiliu Eparhial ort. rom. în Beiuș, str. I. G. Duca.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă la 26 Septembrie 1943, servesc: I. P. Cuv. Arhimandrit Teodor Scorobef, cons. stavr. Dr. Andrei Gălea și prof. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: I. P. C. Arhim. Teodor Scorobef, vicarul arhiepiscopiei. După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului pr. Dr. Corneliu Sârbu, dela parohia Sibiu-Treistejarl.

Pentru săraci. Corpul de armată din municipiul Sibiului va înființa în localitate cantine, unde se va distribui, de trei ori pe zi, în mod gratuit, mâncare pentru locuitorii săraci ai orașului. Distribuarea se face pe temeiul de cartele date de primărie.

Galilei a găsit legile căderii libere pe cale teoretică, le-a verificat însă prin observație atentă.

Evoluția viitoare a medicinei o văd mergând în direcția unei pătrunderi artistice a întregii personalități a omului bolnav. Această presupune, pe lângă aptitudini, multă muncă față de noi înșine.

Deoarece noi medicii experimentăm arta noastră pe un corp viu, insufletit, și fiindcă fiecare bolnav este o unitate aparte, unică, vor exista atâtea metode de tratament, câți medici, ba chiar câți bolnavi există. Fiecare dintre noi știe, că mergem pe diferite căi în tratamentul bolnavilor. Ar fi foarte atrăgător să se descrie odată tipurile de medici cele mai caracteristice. Paracelsus deosebia în cartea sa „Paramirum” 5 categorii de medici:

1. Naturales;
2. Specifici;
3. Characterales;
4. Spirituales;
5. Fideles.

Când am vorbit acum 1½ an în M. m. W. despre vizita mea la Gallspach, mă întrebă un coleg distins: „Se întoarce medicina cumva la descântecul și ritualul magicienilor indieni?” „Așadar”, a scris odată Heinrich v. Kleist, „ar trebui să

Publicare de licitație

Consiliul Parohial ort. rom. „Sf. Adormire” din comuna Satulung-Brașov, publică licitație pentru facerea ferestrelor din fier la biserică.

Ferestrele se vor executa conform planului și devizului aprobat de Comisiunea Monumentelor Istorice.

Licitația se va ține în localul Casei de Citire în ziua de 3 Octombrie 1943, ora 15.

Ofertele închise și sigilate conținând garanția legală, se vor înainta la Of. Parohial ort. rom. biserică „Sf. Adormire” din Satulung-Brașov, unde se poate vedea planul și devizul.

Spese pentru deplasare nu se dau.

În caz de neprezentare, licitația se va amâna pentru 10 Oct. a. c., în același loc și la aceeași oră.

Din ședința Consiliului parohial, ținută la 5 Septembrie 1943.

Președinte:
Preot Gheorghe Șerbu

Nr. 9987—943.

Concurs

Pentru suplینirea catedrelor de limba română și geografie dela școala normală de băieți „A. Șaguna” din Sibiu, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Cei care doresc să suplinească în cursul anului școlar 1943/4 una din aceste catedre vor înainta cerere, însoțită de toate actele necesare pentru numiri în învățământul secundar, Consiliului arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu Sibiu, la 15 Septembrie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 9418—1943.

Comunicare

Se aduce la cunoștință că văduva C. preot Valeriu Pană dela parohia Zărnești III decedat la 4 August 1943, — în baza §-lui 5 din regulamentul de ajutorare preoțesc a ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu ajutorul de înmormântare statutar în suma de Lei 50.000.—

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 11 Septembrie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

măncăm din nou din pomul cunoștinței ca să ajungem iarăși în starea nevinovăției.”

Noi medicii am gustat mult din pomul cunoștinței, încât nu ne mai putem întoarce la nevinovăția magicianului. Suntem saturați de științele naturale, datorăm gândirii logice și tehnice nesfârșit de mult, încât nu mai vrem și nici nu mai putem renunța la ea. Dar știm și aceasta: gândirea logică nu este de ajuns. Medicina științifică e posibilă fără metafizică, poate e chiar mai bună dacă nu e turburată în metodele ei de cercetare. Artă de-a vindeca însă nu ne-o putem închipui și nu ar fi posibilă fără irațional. Stăm deci în fața uriașei probleme de sinteză, de a rămănea științific și totuși de a nu neglija transcendențialul, adică de a fi vrăjitori magicieni. Această sinteză s'a înălțat de către toți medicii mari, fie chiar inconștient. A o îndeplini conștient e cu mult mai greu și nu va fi posibilă decât câtorva aleși. Problema e atât de grea, fiindcă cauzalitatea materială și imaterială se întălesc neconținut.

Theodor Billroth a spus odată: „Marii cercetători ai științelor naturale și medicii au avut întotdeauna entuziasm, ceva ce-i împingea spre universalism și au exercitat prin aceasta un farmec invincibil, preoțesc, demonic, asupra tineretului și asupra oamenilor care-i înconjurau.”

[65] 1—1 Nr. 153—943.

Concurs

Pentru ocuparea postului de diacon pe lângă parohia Brad I, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreună cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat bugetat cu 1 Iulie 1943.
2. Locuință în natură.
3. Eventualele venituri din parohie.

Diaconul va avea să îndeplinească și serviciul de secretar al Oficiului protopopesc în schimbul unei renumerații lunare și va face catehizația în școlile primare din parohia protopopească.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român din Brad, prot. Zarand, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu arhiep. că pot candida la acest post, și se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sârbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Brad, din ședința Consiliului parohial ținută la 8 August 1943,

Preot Virgil Perian Remus Gabăr
paroh secretar

Văzut:
Ioan Andreiu
protopop

Nr. 418/1943 Prot.

[66] 1—3

Concurs

Se publică concurs, cu termen de 30 de zile dela prima lui apariție în Telegraful Român, pentru întregirea postului de diacon al parohiei protopopești Petroșani.

Titularul acestui post va îndeplini și serviciile de catehet al școalelor primare din parohia protopopească, al școalelor de ucenici societare din Petroșani, și secretar protopopesc.

Între concurenții cu calificare și aptitudini egale vor fi preferați acei cari pot instrui cor bisericesc.

Venitele acestui post sânt:

1. Salarul dela Stat.
2. Diurna de secretar protopopesc.
3. Renunțarea legală pentru orele de catehizare.

4. Locuința în natură sau chiria corespunzătoare.

5. Stola obișnuită pentru eventualele servicii, cerute de credincioși, — eventual răscurpărare de stolă.

6. Ajutor de combustibil.

Cererile de candidare se vor înainta în termen oficiului protopopesc ort. rom. Jiu, Petroșani, împreună cu binecuvântarea de candidare dela I. P. S. nostru Arhiepiscop și Mitropolit, și cu actele necesare.

Concurenții se vor prezenta — cu prealabila învoire a oficiului protopopesc — în parohie pentru a sluji și a face cunoștință cu enoriașii.

Petroșani, 1 Septembrie 1943.
Oficiul protopopesc ort. rom. Jiu în înțelegere cu Consiliul parohial.

Prot. Ion Duma
protoiereu

Nr. 108—943

[68] 1—1

Publicare de licitație

Biserica ortodoxă română din Lissa-Făgăraș, dă în întreprindere pictarea unei părți din biserică. Ofertele însoțite de schițe de plan și deviz se vor înainta de către pictori autorizați până la data de 10 Octombrie 1943, când consiliul parohial se va pronunța asupra ofertelor.

Din ședința Consiliului parohial ținută la 19 Septembrie 1943.

Preot Alexandru Popa

[67] 1—3

Nr. 6043—943

[62] 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III Colun, din protopopiatul Avrig, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Veniturile împreună cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Stola uzitată în parohie.
3. Casă parohială.
4. 8½ jug. pământ arător [f. bun].
5. 2 sorti de lemne în pădure, transportate de parohieni.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele necesare și de încuviințarea de candidare dela I. P. S. Mitropolit, se vor înainta în termen Of. protopopesc Avrig.

Concurenții se vor prezenta cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc într-o Duminecă sau sârbătoare în biserică, spre a face cunoștință cu poporul.

Of. protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial.

Colun, 20 Aprilie 1943.

Pr. A. Radu
adm. protopopesc

Nr. 531—943

[64] 2—3

Concurs

Pentru întregirea postului al II-lea de cântăreț bisericesc, la parohia ort. rom. Brașovul vechiu, se publică concurs, cu termen de 30 zile, dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreună cu acest post:

1. Până la bugetarea salariului dela Stat, salar lunar de 2000 Lei dela parohie.

2. Locuință în natură, și anume: două camere.

3. Venitele locale.

Concurenții își vor înainta cererile, însoțite de diploma de cântăreț bisericesc dela școala de cântăreți „Dim. Cunțan” din Sibiu și de alte acte recomandatoare, Consiliului parohial al bisericii sf. Adormiri din Brașovul vechiu, strada Bisericii române Nr. 37, [Casa culturală, etaj I] și se vor prezenta la biserică pentru a-și arăta dexteritatea în tipic și cântările bisericesti.

Protopop Aurel Nistor Ioan Bratu
adm. par. președinte secretar

Văzut:
Dr. N. Stinghie
Adm. Prof.

Nr. 451—1943

(54) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea postului de diacon de pe lângă parohia Sebeș-Alba I, din Protopopiatul Sebeșului, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreună cu acest post:

- a) Locuință în natură;
- b) 8 jug. cad. pământ arător;
- c) Salarul dela Stat.

În afară de serviciile din Biserică, diaconul va catehiza la școlile primare din parohie.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox-român al Sebeșului, în termenul indicat.

La cererile de concurs candidații vor anexa și concesiunea dela Preaven. Cons. Arh., că pot candida la acest post.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sârbătoare la Biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Oficiul protopopesc ortodox român al Sebeșului în înțelegere cu consiliul parohial.

Sebeș-Alba, 8 August 1943.

Dr. Vasile Oană
protopop